

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **E. F. D.**
státní příslušností Nigerijská federativní republika
trvale bytem N.
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O.BOX 78, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-3452-3/ČJ-2019-930310-V237

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-3452-3/ČJ-2019-930310-V237 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 21. 12. 2018 č.j. KRPA-479335-18/ČJ-2018-000022 ve věci správního vyhoštění a to tak,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

že: „Část výroku ve znění „....podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 8, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ se mění na nově zní „....podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb. ...“ Část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 (dva) roky.“ se mění a nově zní „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.“ Ve zbylé části se, podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., napadené rozhodnutí potvrzuje.“

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný provedl poměrně zásadní změnu a podle názoru žalobce měla být věc vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání. Prvoinstanční správní orgán vymezoval dobu neoprávněného pobytu na dobu od 1. 11. 2018 do 20. 12. 2018, zatímco žalovaný ji vymezil na dobu od 19. 9. 2018 do 20. 12. 2018. Žalobce měl rovněž za to, že byl zkrácen na oprávněm prostředku pokud jde o možnost napadání určení doby zákazu vstupu, když ta byla zkrácena ze 2 let na 1 rok, avšak za situace, kdy žalovaný vůči žalobci aplikoval toliko jednu skutkovou podstatu § 119, namísto původních tří, a naopak vymezení doby neoprávněného pobytu rozšířil o takřka 2 měsíce.
3. Sekundárně žalobce namítal porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., pokud jde o posouzení práv vyplývajících z žalobcova italského pobytového oprávnění. Dále pak žalovaný podle žalobce nezjišťoval skutečný stav věci. Žalobce pak rovněž poukázal na skutečnost, že správní orgány nemohou postupovat izolovaně ve vztahu k vlastnímu státu, ale s ohledem na následky rozhodnutí o správním vyhoštění musí vzít v potaz všechny okolnosti komplexně s přihlédnutím k jiným právům, jež by mohly osobám vyplývat v důsledku řízení vedených v jiných členských státech EU. Italská migrační autorita však nikterak vytěžena nebyla.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body nejsou opodstatněné a odkázal na shromážděný spisový materiál a obě rozhodnutí. Navrhl žalobu zamítnout.
5. Při jednání konaném dne 10. 6. 2019 setrval žalobce prostřednictvím svého zástupce na svých právních názorech a procesních stanoviscích, žalovaný se jednání bez omluvy neúčastnil.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
7. Pokud jde o věc samotnou, správní spis pak obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 12. 2018 č.j. KRPA-479335-1/ČJ-2018-000022, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení 21. 12. 2018 č.j. KRPA-479335-13/ČJ-2018-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení 21. 12. 2018 č.j. KRPA-479335-14/ČJ-2018-000022, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 12. 2018 č. ZS45977, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 12. 2018 č.j. KRPA-479335-18/ČJ-2018-000022, fotografie žalobcova cestovního dokladu a povolení k pobytu vydaného Italskou republikou, odvolání žalobce ze dne 23. 12. 2018 včetně příloh (autobusová jízdenka,

fotografie žalobcova povolení k pobytu vydaného Italskou republikou a listina psaná v italském jazyce), žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2019 č.j. CPR-3452-3/ČJ-2019-930310-V237.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
10. Podle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců *cizinec může pobývat na území přechodně bez víza, je-li držitelem dokladu o povolení k pobytu na území jiného smluvního státu a doba pobytu na území nepřekročí 3 měsíce.*
11. Pokud by tedy žalobce byl držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie, pak by platilo, že po dobu 3 měsíců byl oprávněn pobývat na území České republiky, a to dle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobce v průběhu správního řízení předložil doklad Italské republiky, podle něhož byl zjevně oprávněn pobývat na území Italské republiky. Tento doklad má uveden konec platnosti dnem 27. 9. 2018. Žalobce dále k odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přiložil kopii listiny v italském jazyce, jež má dle žalobce představovat potvrzení italské migrační autority potvrzující prodloužení jeho pobytu. K tomu žalobce uvedl, že toto bude zapotřebí přeložit do italštiny. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na § 16 odst. 2 správního řádu podotkl, že žalobce nepředložil danou listinu v úředně ověřeném překladu do českého jazyka.
13. Městský soud v Praze nikterak nezpochybňuje povinnost účastníků řízení předkládat cizojazyčné listiny správním orgánům v originálním znění a v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, jak vyplývá z § 16 odst. 2 správního řádu. Současně však platí § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu, kde je stanoveno, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tato povinnost se pochopitelně týká i řízení ve věci správního vyhoštění, v němž má být z moci úřední uložena povinnost.
14. Žalobce již od počátku řízení (např. při svém výslechu dne 21. 12. 2018) namítal, že má italské povolení k pobytu. Skutečnost, že žalobce přinejmenším disponoval povolením k pobytu na území Italské republiky, se pak potvrdila i v průběhu správního řízení. V takovém případě bylo povinností správních orgánů, aby zjistily, zda žalobcovo povolení k pobytu na území Itálie trvá, nebo nikoliv, resp. od kdy do kdy žalobce byl držitelem dokladu o povolení k pobytu v Italské republice, poněvadž toto skutkové zjištění má zásadní vliv na posouzení otázky, zda žalobcův pobyt na území České republiky byl oprávněný, nebo ne, potažmo o jak dlouhý neoprávněný pobyt se jednalo. Správní orgány tedy měly učinit dotaz na příslušné italské orgány, zda žalobce je (resp. od kdy do kdy byl) držitelem dokladu o povolení k pobytu v Itálii. Jestliže tak neučinily, měly se pokusit alespoň opatřit úředně ověřený překlad žalobcem předložený

listiny z italského do českého jazyka, aby dostály své povinnosti v dostatečném rozsahu zjistit skutkový stav věci. Dle žaloby má tato listina představovat potvrzení o podání žádosti o prodloužení pobytového oprávnění; pokud by toto tvrzení odpovídalo skutečnosti, pak je otázkou, kterou se bude zabývat žalovaný v dalším řízení, zda podání této žádosti mělo za následek další legální pobyt žalobce na území Italské republiky, popř. zda tato žalobcem předložená listina byla dokladem o povolení k pobytu na území Itálie; pokud ano, pak by žalobce i po 27. 9. 2018 pobýval na území České republiky oprávněně. Pokud by však i po pořízení úředně ověřeného překladu žalobcem předložené listiny do českého jazyka přetrvávaly pochybnosti o tom, v jakém přesně období byl žalobce oprávněn k pobytu na území Itálie (resp. držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie), správní orgány by to nezbavovalo povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a to například právě dotazem na příslušné italské orgány.

15. Co se týče nápisu na italském dokladu předloženém žalobcem, jenž má dle správních orgánů znamenat, že doklad neopravňuje osobu k vycestování mimo území Itálie, soud k tomu podotýká, že není rozhodné, co přesně znamená tento nápis, nýbrž pouze to, že žalobce byl přinejmenším do 27. 9. 2018 držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie. Tato skutečnost má dle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců automaticky za následek, že nejméně do 27. 9. 2018 byl žalobce oprávněn pobývat na území České republiky (za předpokladu, že se v té době na jejím území nacházel méně než 3 měsíce, čemuž obsah správního spisu nasvědčuje). Nemůže proto obstát závěr žalovaného, že žalobce se na území České republiky nacházel neoprávněně již ode dne 19. 9. 2018. Dle závěru soudu žalobcův neoprávněný pobyt na českém území mohl započít nejdříve dne 28. 9. 2018, tedy den následující po skončení platnosti žalobcem předloženého italského dokladu. Zda žalobcův další pobyt (po dni 27. 9. 2018) byl oprávněný, je však nezbytné zjistit v dalším řízení, viz výše. Soud uzavřel, že žalobcův pobyt na území České republiky v době do 27. 9. 2018 byl oprávněný, a tudíž vyhodnotil jako bezpředmětné žalobcovy námitky o významu nápisu na italském dokladu (platném do 27. 9. 2018) a o tvrzeném pochybení spočívajícím v nezařazení vzorů dokladů jiných států, jimiž má disponovat Národní centrum pro kontrolu dokladů, do správního spisu; z uvedených důvodů se soud těmito námitkami nezabýval.
16. Žalovaný tedy v dalším řízení zjistí (nejlépe dotazem na příslušné italské orgány, popř. pořízením úředně ověřeného překladu žalobcem předložené listiny), zda a kdy přesně byl žalobce oprávněn pobývat na území Italské republiky, resp. zda a kdy přesně byl žalobce držitelem dokladu o povolení k pobytu na území Itálie; přitom však pobyt žalobce na území České republiky v době od 19. 9. 2018 do 27. 9. 2018 nebude hodnotit jako neoprávněný (ledaže při dalším zjišťování skutkového stavu věci na základě nově zjištěných skutečností dojde k jednoznačnému opačnému závěru). Na základě takto řádně učiněných skutkových zjištění pak žalovaný právně posoudí, zda a kdy přesně byl žalobcův pobyt na území České republiky neoprávněný, tj. kdy přesně trvalo žalobcovo oprávnění k pobytu na území České republiky dle § 18 písm. d) bodu 5. zákona o pobytu cizinců, a poté rozhodne, zda je namístě přistoupit k uložení správního vyhoštění, příp. na jak dlouhou dobu.

17. Žalovaný napadeným rozhodnutím vcelku zásadně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se na území České republiky nacházel delší dobu (od 19. 9. 2018), než jakou uvedl ve svém rozhodnutí správní orgán prvního stupně (od 1. 11. 2018), avšak naopak místo tří důvodů uložení správního vyhoštění – dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8., § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a bodu 2. zákona o pobytu cizinců – rozhodl tak, že v případě žalobce byl naplněn důvod jediný [dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. tohoto zákona], a současně zkrátil dobu, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, ze dvou na jeden rok. Odhlédne-li soud od shora uvedených pochybení žalovaného spočívajících v nesprávném hodnocení doby žalobcova neoprávněného pobytu na území České republiky a v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, pak takový postup sám o sobě není porušením práv žalobce ani jeho zkrácením na možnosti podat odvolání.
18. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018 č.j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2019 Sb. NSS, *„zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň je až krajní možností, jak řešit vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, a tím vzniklou nezákonnost či nesprávnost odstranit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu ekonomie řízení učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán I. stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé. Změna rozhodnutí nepřípadá v úvahu, pokud by připravila o možnost odvolání účastníka, kterému se v řízení ukládá povinnost, a mohla by mu tím způsobit újmu.“* V daném případě pak soud uzavřel, že žalovaným učiněné právní hodnocení věci nemohlo být pro žalobce překvapivé, jelikož sám žalobce ve svém odvolání namítal, že všechny tři důvody uložení správního vyhoštění nemohou obstát (a některé z nich se dle žalobce navzájem vylučují); žalobce tak nemohl být překvapen, že žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce došlo k naplnění jednoho, nikoliv tří důvodů pro uložení správního vyhoštění. V souvislosti s tím logicky žalovaný zkrátil i dobu, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, ze dvou na jeden rok; ani takovou změnu soud nehodnotí jako nikterak překvapivou (s ohledem na zkrácení doby zákazu vstupu žalobce na území členských států Evropské unie na jednu polovinu původně stanovené doby pak je evidentní, že žalobci nebyla způsobena újma, naopak změněné rozhodnutí bylo vydáno v jeho prospěch). Pokud jde o změnu, resp. prodloužení uvedené doby, kterou správní orgány hodnotily jako dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, ani toto nelze považovat za nikterak překvapivé. Žalobce totiž sám ke svému odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přiložil kopii jízdenky potvrzující, že žalobce přicestoval do České republiky již dne 19. 9. 2018, přičemž ve svém odvolání nepřímou připustil, že mohl překročit tříměsíční pobyt na jejím území (že byl kontrolován 93. den svého pobytu). Z těchto důvodů soud uvedený okruh žalobních námitek posoudil jako nedůvodný.

19. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného jak proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak i pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s., a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále DPH ve výši 21 % z částky 10.200 Kč, tj. ve výši 2.142 Kč. Náklady řízení tak celkem činí částku ve výši 12.342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.